

Ted Wilson și pocăința colectivă

Gili Cârstea - Sâmbătă, 3 septembrie 2011 / gsm1888.ro

Zilele trecute președintele Wilson a publicat un apel [către](#) biserica mondială. El avertizează denominațiunea că nu vom vedea Ploaia Târzie pentru care ne rugăm sistematic la fiecare 7 al cronografului planetar, dacă nu pricepem că acest popor are o identitate colectivă, și că Dumnezeu după acest principiu tratează biserica acum, la finalul planului de mântuire.

Fratele Wilson pare corect ancorat în adevărul biblic al *identității, păcatului și vinei* colective, și nu mai are decât un pas până la recunoașterea *pocăinței colective*, pe care teologia adventistă o contestă vehement de peste 120 de ani.

Dacă există identitate colectivă, păcat colectiv și vină colectivă, nu este doar normal să existe și pocăință colectivă? Sau, în lipsa ei, dezastru denominațional?

În Scriptură, expresia este *păcat obștesc*, exprimat adesea prin formula: „Dacă toată adunarea a păcătuit...” (Lev 4:13). În literatura adventistă expresia uzitată este *corporate identity*, identitate corporativă, așa cum o folosește și președintele nostru. Noi preferăm expresiile *identitate, păcat, vină și pocăință colectivă*. Dar orice cuvinte am folosi, sensul este același.

Iată ce spune fratele Wilson despre această identitate colectivă și legătura ei cu Ploaia Târzie:

„Luca ne spune de două ori că ucenicii erau „cu un cuget” în timp ce se pregăteau pentru revărsarea Ploii Timpurii. Faptul că menționează de două ori acest lucru sugerează că unitatea în biserică este un pas foarte important în pregătirea pentru revărsarea Duhului Sfânt. Există un aspect al unității prezent peste tot în Scriptură, care este rareori recunoscut sau abordat în biserică noastră – rolul identității colective.”

Într-adevăr, acest aspect – rolul identității colective – a fost nu numai „rareori recunoscut sau abordat,” dar a fost contestat cu obstinație de toate comitetele însărcinate cu analiza soliei 1888, de la protestul Wieland-Short din anii 1950 până în zilele noastre. Este frumos că președintele Conferinței Generale dorește să îl dezgroape din morți, chiar dacă o face cu destulă stângăcie și sfială, așa cum vom vedea imediat.

Ca să nu fie înțeles greșit, el vine cu un exemplu de identitate colectivă din Scriptură, apoi cu două ilustrații:

„Dumnezeu a explicat cât se poate de clar israeliților că ei nu trebuiau să ia pradă din Ierihonul cucerit, și că vasele de aur, argint, bronz și fier erau consacrate Domnului (Iosua 6:18-19). Dar Acan a furat 200 de sicli de argint, o placă de aur și o mantie caldeană. Mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui Israel, și în următorul angajament militar Israel a pierdut 36 de oameni și a suferit o înfrângere rușinoasă. Când Iosua a strigat ‘De ce, Doamne?’ răspunsul a fost scurt și la obiect: ‘Israel a păcătuit’ (Iosua 7:11). Întreaga națiune a avut de suferit și oameni și-au pierdut viața din cauza neascultării unui singur israelit – identitate colectivă.”

Întăi și ilustrațiile oferite. Prima:

„Mai întâi, când cele 12 iscoade s-au întors cu raportul lor despre țara făgăduită, Caleb și Iosua au fost încrezători, și au spus: ‘Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, că vom fi biruitori’ (Numeri 13:30). Dar celelalte 10 iscoade au spus că nu pot lua țara din cauza uriașilor, pe lângă care se simțeau ca niște lăcuste. Națiunea a dat crezare celor 10 și s-au întors împotriva conducătorilor care erau încrezători că Dumnezeu Își va ține făgăduința și le va da țara. Răspunsul lui Dumnezeu? Înapoi în pustie pentru 40 de ani. Moise, Aron, Caleb și Iosua, și cei care îi susțineau, au trebuit să se întorcă în pustie din cauza celor care au refuzat să creadă cuvântul lui Dumnezeu – identitate colectivă.”

Cea de-a doua:

„A doua ilustrație ne duce în timpul lui Isus. Acum rolurile s-au inversat. Oamenii obișnuiți din Israel se îngrămădeau să-L vadă și să-L audă pe Isus. Își aduceau bolnavii să fie vindecați. Există un puternic sentiment printre ei că Isus era Mesia cel făgăduit; dar nu același lucru se întâmpla și printre conducători. Ei erau invidioși pe El și Îi plănuiau moartea. În timpul procesului, Pilat a întrebat: ‘Să-L răstignesc pe împăratul vostru?’ Preoții cei mai de seamă au răspuns: ‘Nu avem alt împărat decât pe Cezarul’ (Ioan 19:15).

Apoi citează un pasaj din Ellen White, în care ea comentează acest moment:

„Alegând un conducător păgân, națiunea iudaică s-a retras din teocrație. Ei L-au lepădat pe Dumnezeu ca împărat al lor. Prin urmare, nu mai aveau un eliberator. Ei nu aveau alt împărat decât pe Cezarul. La așa ceva au dus pe popor preoții și cărturarii. Ei erau responsabili pentru teribilele rezultate care au urmat. Păcatul națiunii și ruina națiunii erau datorate conducătorilor religioși” (DA 737-738).

Fratele Wilson interpretează astfel aceste două ilustrații:

„În prima ilustrație conducătorii au suferit din pricina rebeliunii poporului. În a doua ilustrație, poporul a suferit din cauza rebeliunii conducătorilor.”

Cu tot respectul cuvenit, trebuie să constatăm că fratele Wilson interpretează complet greșit prima ilustrație. La Cadeș-Barnea nu a fost deloc o rebeliune a poporului, ci una a conducătorilor, iar raportul biblic este clar ca lumina zilei.

Dacă citim pasajul, observăm imediat că cele 12 iscoade nu erau oarece flăcăi naivi, aventurieri din popor, băieți puși pe distracții, simpli plebei, membri de rând ai gloatei. Ascultați:

„Trimite niște oameni să iscodească țara Canaanului, pe care o dau copiilor lui Israel. Să trimiți câte un om pentru fiecare din semințiile părinților lor, toți să fie dintre frunțașii lor. Moise i-a trimis din pustia Paran, după porunca Domnului; toți oamenii aceștia erau căpetenii ale copiilor lui Israel” (Numeri 13:2-3).

Ați remarcat deja. Domnul a zis: „Toți să fie dintre *frunțașii* lor,” iar Moise spune că „toți oamenii aceștia erau *căpetenii* ale copiilor lui Israel.”

Ei bine, aceste căpetenii, acești frunțași au dus poporul la rebeliune, și nu invers, așa cum presupune fratele Wilson. Poporul nu știa nimic și nu a avut nicio reacție până nu a ascultat raportul iscoadelor. Problema a fost că raportul nu era coerent.

Zece oameni spuneau că țara este imposibil de cucerit, deoarece „mănâncă pe locuitorii ei,” că sunt acolo „cetăți întărite,” ba chiar și uriași, pe lângă care frații conducători se vedeau ca niște lăcuste.

Doi dintre ei, Caleb și Iosua, susțineau că nu aveau de ce se teme, deoarece Domnul era cu ei, că El le făgăduise țara, și prin urmare nu trebuiau să aibă nicio teamă.

Pe cine să asculte poporul? Al cui raport era adevărat? Când zece spun **nu** și doar doi spun **da**, de cine să asculte poporul? A fost vreodată altfel? Nu considerăm noi și astăzi că majoritatea are dreptate? Atunci când se iau decizii importante la Conferința Generală, nu vocea majorității este socotită vocea lui Dumnezeu?

Așa a fost și aici. Poporul a ascultat vocea majorității, care s-a dovedit a fi vocea necredinței, și a intrat în panică, apoi în rebeliune deschisă. Erau gata să omoare cu pietre pe Caleb și Iosua, al căror raport mincinos, după părerea lor, pune în pericol mortal națiunea. Cum îndrăzneau să aibă altă părere decât a celor zece colegi de-ai lor?

Așadar, fratele Wilson citește greșit raportul Scripturii, și astfel trage concluzia că poporul păcătos a ales rebeliunea, pe când liderii credincioși erau de partea lui Dumnezeu.

Poporul a fost dus în rebeliune de frunțașii adunării, cele 10 iscoade necredincioase, lumești, firești, care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și n-aveau nicio legătură cu lucrurile spirituale. Dar erau căpetenii ale triburilor lor, oamenii de frunte ai națiunii, pe care nu îndrăzneau să-i contrazică.

Poate ne oferă fratele Wilson un alt caz din istoria sacră în care poporul păcătos s-a răzvrătit împotriva conducătorilor evlavioși. Noi nu prea am găsit. Aproape fără excepție s-a repetat scenariul de la Cadeș-Barnea, de la rebeliunea lui Core, Datan și Abiram, când „frunțașii adunării,” toți „oameni cu nume” (Numeri 16:2), au fost urmați de popor în revoltă față de Dumnezeu, de profetul Lui sau de mesagerii pe care Dumnezeu îi trimitea uneori cu solii de avertizare.

Strigătul disperat al lui Dumnezeu – „Poporul meu, cărmuitorii tăi te duc în rătăcire, și pustiesc calea pe care umbli!” (Isaia 3:12; 9:16) – străbate ca un leitmotiv de-a lungul timpului. Încă nu s-a ridicat o generație care să corecteze această gravă anomalie.

La fel s-a întâmplat și la Minneapolis. Evaluarea cerului despre ceea ce s-a întâmplat în 1888 este aceasta: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” (The EGW 1888 Materials, 1067).

Dar cine era „poporul” care repeta rebeliunea? Erau membrii de rând ai bisericii, oamenii de pe scaunele adunărilor, care habar nu aveau ce se întâmplă la Minneapolis? Nicidecum.

„Poporul” erau oficialii de la Conferința Generală și președinții de Conferințe, toți oamenii cu nume din adventism, frunțașii adunării. Ca și la Cadeș, doi dintre ei au adus un raport luminos despre patria neprihăririi lui Hristos. Dar a contat raportul majorității, care nu vedea „nici strălucire, nici frumusețe” în solia foarte prețioasă a neprihăririi lui Hristos în legătură cu legea. Ei spuneau că este o lucrare de „inovație și dezintegrare,” care va distruge biserica, și de aceea s-au opus cu toată puterea lor. Duhul lui Dumnezeu a fost alungat, iar acest păcat colectiv, corporativ, apasă și astăzi pe umerii bisericii.

Din contră, poporul, acel popor de pe băncile adunării, primea cu mare bucurie solia pe care trioul Waggoner-Jones-White încerca să o ducă la adunările de tabără, fără binecuvântarea frunțașilor adunării. Peste tot aveau loc redeșteptări autentice, acolo unde solia neprihăririi lui Hristos era prezentată poporului flămând.

Această îndrăzneală nu a rămas nepedepsită. Ellen White a fost exilată în Australia, Ellet Waggoner în Anglia, iar Jones a rămas singur în America. Dumnezeu a înțeles mesajul, și a făcut singurul lucru care se putea face: I-a lăsat pe administratori să conducă via Domnului așa cum doresc ei.

Atitudinea conducătorilor din 1888 este un păcat colectiv („Duhul Sfânt insultat,” „Hristos răstignit în mesagerii Săi,” „revolta lui Core”), care a produs responsabilitate și vină colectivă (Nunta Mielului amânată, Ploaia Târzie blocată, un secol de măcel planetar, spre satisfacția diavolului), și prin urmare necesită pocăință colectivă.

Fratele Wilson are dreptate când spune:

„Dumnezeu procedează cu noi individual, când este vorba despre mântuirea personală. Dar Dumnezeu procedează cu poporul Său ca un trup, când este vorba de realizarea planurilor pentru înaintarea cauzei Sale... Dumnezeu procedează cu biserica Sa de astăzi ca un grup colectiv.”

Principiul este corect. Dar când trece la aplicarea lui, președintele greșește fundamental. Ascultați:

„Dacă urmează să primim puterea Ploii Târzii a Duhului Sfânt astăzi, trupul și conducerea trebuie să se afle pe aceeași pagină. Dumnezeu a fost gata de ani de zile să dea poporului Său Ploaia Târzie. El a așteptat să ne adunăm împreună. Dacă ne-am uni în căutarea puterii promise, dacă ne-am ruga unii pentru alții stând uniți, umăr la umăr, puterea va fi dată, lucrarea ar fi încheiată rapid, iar noi am intra în împărăție curând. Acest lucru se va întâmpla, iar slava va fi doar a lui Dumnezeu.”

Cum adică, poporul și conducerea „nu se află pe aceeași pagină”? De aceea nu vine Ploaia, că laicii și clericii nu stau „umăr la umăr”?

Niciodată în toată istoria noastră denominațională nu s-a întâmplat ca poporul să fie opus liderilor. Cel puțin în timpul ultimelor câteva administrații, poporul a dus la îndeplinire fără opoziție toate proiectele venite de sus, tot felul de net-uri, evanghelizări, programe de sănătate, lucrare cu cărți și toată gama de divertisment sacerdotal. Este adevărat, cu o lehamite direct proporțională cu amatorismul și lipsa de implicare a organizatorilor. Dar niciodată nu a existat opoziție sistematică sau organizată împotriva proiectelor venite pe cale ierarhică.

Mai mult. Niciodată nu a existat o asemenea unitate ca astăzi. Negocierile cu evanghelicii din anii 50 au produs o gravă fragmentare în biserică. Frații Standish, Ron Spear, Vance Ferrell, John Grosboll, au atras mii de membri la teologia lor de dreapta, opusă deschis teologiei Conferinței Generale. S-a ajuns atât de departe încât, la începutul anilor 90, singura rezolvare părea excluderea lor. Nu s-a întâmplat, deși relațiile au rămas la fel de încordate. Dar odată cu alegerea fratelui Wilson la cârma Conferinței Generale, animozitățile au dispărut subit, iar dreapta radicală și-a încetat opoziția, nemaivând obiectul muncii. Practic, la ora aceasta, Conferința Generală nu are niciun fel de opoziție organizată.

Dacă aceasta este lecția pe care trebuie să o învățăm din principiul identității colective, că Ploaia nu vine deoarece laicii și clericii nu sunt uniți, acum, când sunt mai uniți ca niciodată, atunci slabe speranțe să vedem vreodată Ploaia.

Da, avem o gravă problemă cu responsabilitatea și vina colectivă, corporativă, dar ea este infinit mai serioasă decât blamata lipsă de unitate dintre membri și lideri. Avem o gravă lipsă de unitate între Martorul Credincios și îngerul bisericii Laodicea. Problema este că îngerul bisericii se simte foarte confortabil la pagina 1206 (Apocalipsa 1:20), de unde nu

vrea să plece nici mort, iar Martorul Credincios și Adevărat îl așteaptă la pagina 1208 (Apocalipsa 3:14-22). În acest sens nu sunt ei „pe aceeași pagină,” cum zice președintele, și până nu vor ajunge pe aceeași pagină, nicio șansă de Ploaie.

După cum stau lucrurile astăzi, îngerul bisericii Laodicea nu pare dispus să plece urechea la sfatul Martorului Credincios. Dacă mai adăugăm și informațiile oferite prin inspirație, că îngerul se va ridica împotriva sfatului Martorului Credincios, ceea ce va produce zguduire și cernere (EW 270), sunt slabe speranțe ca principiul identității colective să fie de vreun folos. Nu va duce la pocăință colectivă, iar consecințele vor fi devastatoare.

***